

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΤΑΞΟΣΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

18

1924

ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ * 1969 * RÉIMPRESSION ANASTATIQUE

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ÉDITIONS

ΒΑΣ. Ν. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

BAS. N. GRÉGORIADES

E. γ. Δ. Ο. Σ. Π. Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2000

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

—*Πολύτιμος σπάθη* Τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν μετὰ δύο φωτογραφιῶν τῆς εὐρεθείσης σπάθης ἀπέστειλε πρὸς τὸν Σπ. Λάμπρον τῷ 1912 ἐκ Λεμεσοῦ τῆς Κύπρου ὁ Κλεάνθης Περίδης προτείνων εἰς αὐτὸν τὴν ἀγορὰν τῆς σπάθης ὑπὸ τῆς ἐθνολογικῆς ἐταιρείας χάριν τοῦ μουσείου αὐτῆς. Ἡ σπάθη φέρει ἐν τῷ μέσῳ ἐπιγραφὴν: ANDREA FARARA

« Ἐν Λεμεσοῦ 7. 12. 912

**Ἀξιότιμη Κύριε*

Ἐσωκλείω φωτογραφίαν τῆς σπάθης ἣ ὁποία τελευταίως εὐρέθη εἰς τὸ σπήτι ἑνὸς Τούρκου εἰς Φυμαγοβισταν.

Ὁ βιβλιοθηκᾶριος τῆς βιβλιοθήκης ἀγ. Μάρκου μοῦ ἀνέφερεν ὅτι ἡ σπάθη εἶνε ὑψίστης σημασίας. Πλὴν ὅμως δὲν εἶνε βενετικῆ, καθόσον εἰς τὸ ANDREA συναντᾶται τὸ ψηφίον 1. Τὴν θεωρεῖ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Μοῦ εἶπε νὰ γράψω καὶ εἰς ὑμᾶς, δευρ. ἐπραξα.

Ζητήσας τοιαύτας πληροφορίας εἶνε διότι ἡ σπάθη ἐζητήθη ἀπὸ τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον τῶν Μεσαιωνικῶν.

Μοῦ ἔγραψαν καὶ ἀπὸ τὴν Φαράρα ἐξ Ἰταλίας καὶ τὴν ζητοῦν φαίνεται ὅτι ἐκεῖ ἔγραψεν ἡ βιβλιοθήκη τοῦ ἁγίου Μάρκου»

—*Ἐπιγραφή ἐν τῷ Ospedale di S. Anna per la nazione Greca ἐν Ancona.*

D. O. M.

ALEXIS LASCARES

PALAELOGORVM SANGVINE ORTVS

FRANCISCO PATRITIO LACAEDEM. GONZAGAE MANT. PRINCIPI

TYRMAE EQ. PRAEF. MILITAVIT

IMP. CAROLI V. EQV. ALAE PRAEF.

BELLIS ALIQUOT NON SINE GLORIA INTERFVIT

CLEMENTIS VII

HIPPOLYTI CARD. COMMENDATIONE PRIMVM

INDE VIRTUTE SVA PROBATVS

PRAEFVITITEM EQV. ALAE

PAVLO III. IVLIO III. ET MARCELLO III. PP. MM
 CVMVLATISS. SATISFECIT
 PAVLO III. ET PLO IIII
 LEGATI MVNERIS APVD EQV. STRENVV FVNCTVVS
 ANNVM AGENS LXX
 APVD REGINENSES CHRISTIANE DECEDENS
 OCTAVO KAL. IVLII. M. D. LXII
 DRVSINA VXOR. P. H. S. E

— *Ἐπιστολή Φωτάκου.* Τὴν σημείωσιν ἔπευ μοῦ στέλλεις διὰ τὸ δρομολόγιον σοῦ ἀπαντῶ — Οἱ Ἕλληνας εἶχαν πολλοὺς δρόμους καὶ κατὰ τὰς ἐποχὰς δηλ. τῶν πρώτων χρόνων, ἐπειδὴ οἱ Τοῦρκοι ἦσαν εἰς τὰς θέσεις των, οἱ Ἕλληνας ἐσυγκοινωνοῦσαν μεταξὺ των εἰς δύοβατὰ μέρη διὰ νὰ ἔρχονται εἰς τὰς πολιορκίας φοβούμενοι τοὺς δημοσίους δρόμους, μὴ πέσουν αἰχμάλωτοι εἰς τοὺς Τούρκους· καὶ μετὰ τὴν ἐκπόρθησιν τοῦ Λάλα τῆς Τριπολιτσᾶς καὶ λοιπῶν μερῶν ἠμέρεψαν εἰ Ἕλληνας καὶ ἐπεριώδευαν εἰς τοὺς δημοσίους δρόμους· καὶ μετὰ τὸν ἐρχομὸν τῶν Αἰγυπτίων τότε πάλιν ἐκατέφυγαν οἱ Ἕλληνας εἰς πλέον ἀγρίους καὶ θουνώδεις δρόμους· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἔκαμαν ἰδικούς των νέους δρόμους. Καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ὁ Στρατηγὸς Ῥοζερὸλ, Ἴταλὸς καὶ Μαρσιάλος τοῦ Ναπολέοντος αὐτὸς ἦτον ὡς ἐμάθκαμεν ἀποκηρυγμένος ἀπὸ τὴν ἰσρὰν συμμαχίαν, καὶ κανένας τόπος δὲν τὸν ἐδέχετο, εἰμὴ μόνον ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ἑλλάς· ἦλθεν εἰς Ζέκυρον· ἔφεραν καὶ τὴν οἰκογένειάν του ἐκεῖ, εἰσακούστη καὶ μὴ τὴν Ἑλληνικὴν Διοίκησιν καὶ μὲ τὸν γενικὸν Ἀρχηγὸν Θ. Κολοκοτρώνην, ἐβγαλμένον ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Ὑδρας καθὼς καὶ ὁ Γεώργιος Σισίνης καὶ αὐτὸς ὑπέφερε μὲ τὰ παιδιὰ του τὴν αὐτὴν εἰς Ὑδραν φυλάκισιν. Φίλος στενὸς τοῦ Κολοκοτρώνη ἔμεινεν εἰς τὸν φίλον του ὁ Στρατηγὸς Ῥοζερὸλ· τοῦτο μόνον γνωρίζω ὅτι ὁ Κολοκοτρώνης ἔγραψε τοῦ Σισίνη νὰ ἐυκολύνη τὰ μέσα τοῦ Στρατηγοῦ Ῥοζερὸλ νὰ συστήσῃ καβαλλαρίαν καὶ νὰ γυμνάσῃ ἀνθρώπους Ἕλληνας νὰ τοὺς ἐτοιμάσῃ καὶ ἔπειτα νὰ ἔλθῃ, ἔπευ ὁ γενικὸς Ἀρχηγὸς Θ. Κολοκοτρώνης θὰ συναγωνισθῇ μαζί του κατὰ τοῦ Ἰβραήμ-Πασσᾶ καὶ κατὰ τῶν ἀξιοματικῶν Γάλλων καὶ αὐτοῦ τοῦ Σουλεϊμπεη Γάλλου ἐξομώτου ἀρχηγοῦ τοῦ Τουρκικοῦ τακτικοῦ ὀνομαζομένου Σέδε. Ὁ Στρατηγὸς Ῥοζερὸλ ἐξηκολούθησε νὰ γυμνάσῃ τοὺς Ἕλληνας τοῦ τόπου δηλ. τῆς ἐπαρ-

χίας Γαστούνης· καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἦσαν καὶ τὰ παι-
διὰ τοῦ Γεωργίου Σισίνη, καὶ τοῦ Νωάννου Σισίνη, τοῦ μελο-
γιάννη ἐπονομαζομένου, ἑσπῆς εἶναι ἔτι τὸρα Ταγματάρχης Νικέ-
λαος Σισίνης καὶ Δήμαρχος, ἕστις τότε ἦτο καπετάνιος τῆς νεοσυ-
στημένης καβέλλαρις. Καὶ ἰσοῦ τί ἐσυνέβη, νὰ διαλυθῆ τὸ σῶμα
αὐτὸ κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1825. Ὁ Ἰβραήμ-Πασαῖς
ἐξεστράτευσε διὰ τὸ Μεσσολόγγι, ἀφοῦ πρῶτον ἔστειλε διὰ θαλάσ-
σης τὸ κῆμισ τοῦ στρατεύματός του καὶ τὸ ἐξεμπαρκάρισεν εἰς θέσιν
παράλιον μεταξὺ Καστελλίου καὶ Βοστίτης, ἀπέχον 4 ὥρας καὶ
ἀπὸ τῆς Πάτρας ἕως τὸ Καστέλι· ὁ δὲ Ἰβραήμ-Πασαῖς ἐξεστρά-
τευσε διὰ ξηρᾶς περὶ ὠντας ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας Ἀρκαδίας καὶ τοῦ
δημοσίου δρόμου ἀπὸ τὴν Ἀγουλινίτσαν ἐπέρασε τὸν ποταμὸν
Ρουφιᾶν καὶ εἰσέβηκε εἰς τοὺς κάμπους Πύργου καὶ Γαστούνης
μὲ τὴν καβέλλαριαν του ὄλην τακτικὴν καὶ ἄτακτον, μὲ σῶμα
τακτικὸν ὑπὲρ τὰς 6,000 χιλ. πολὺ ἄτακτον καὶ τὸ ἐπιτελεῖον
του τὸ μηχανικὸν του καὶ πολλοὺς Φράγκους. Τότε οἱ κάτοικοι
τῶν ἐπαρχιῶν ἐκεῖνων ἐσκρόπισαν τὰς οἰκογενεῖας των εἰς τόπους
ἀσφαλεῖς καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος κατὰ τὰς ὑπορείας τοῦ βουνοῦ
Ὁλενοῦ. Τότε ὁ στρατηγὸς Ροζερὸλ μὲ τοὺς πέντε υἱοὺς του καὶ
μὲ ἓνα μηχανικὸν Σάρπα Ἰταλὸν ἐφυγεν ἀπὸ τὴν Γαστούνη καὶ
ἐκοιμήθη εἰς τὸ ρίζωμα τοῦ Ὁλενοῦ καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπῆγεν
εἰς Δίβρη ὅπου εἶχον καταφύγει πολλοὶ τῶν Γαστουνηίων ἐπίσημοι
ὁ Ἀρχιερεὺς ὁ Σισίνης καὶ λοιποὶ· εἰ ἄλλοι ἔμειναν. Ὁ δὲ Στρα-
τηγὸς Ροζερὸλ ἐφυγε μὲ τὴν συνοδείαν του καὶ ἦλθεν εἰς τὰ Τρι-
πόταμα εἰς τοῦ Ἁγίου Πατέρα τὸ Μοναστήρι· εἶδε μάλιστα
τὴν θρησκευτικὴν δυσειδαιμονίαν τῶν Ἑλλήνων
καὶ φυγῶν ἐκεῖθεν ὑπῆγεν εἰς Λιθάρτσι· ἔμεινεν ἐκεῖ καὶ ἐκοιμήθη·
καὶ ἐκεῖθεν ἐπέρασεν τὸ Διάσελον καὶ ἔπεσεν εἰς Καλάδρυτα, καὶ
ἐκεῖθεν εἰς τὸ μέγα Σπήλαιον (δὲν γνωρίζω ἂν ὑπῆγεν εἰς τὴν
Μονήν)· ἐκεῖθεν κατέβη εἰς Διακοπτὸν ἀντικρὺ τῆς Ναυπάκτου, καὶ
ἐκεῖθεν ἐτράβηξε διὰ τὴν Κόρινθον, καὶ ἐκεῖθεν ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν
δρόμον Κουρτέσα καὶ «Ἁγιον Σώστην» ὅπου ἔγεινεν ὁ πόλεμος τοῦ
Δράμαλη· ἐκοιμήθη εἰς τὸ Ἄργος εἰς τὸν κάμπον, καὶ μετὰ τὸ
γεῦμα ἐμπήκην εἰς Ναύπλιον ῥωτῶντας τοῦ Κολοκοτρώνη τὸ σπῆτι·

ἔτυχα, ἐγὼ ἐκεῖ εἶχα τὴν εἰκογένησάν μου, ἐκάρθουμον εἰς τὸ
 σπῆτι τοῦ Ξένου καὶ ἀπὸ τὸ παραθύρι εἶδα ἀνθρώπους ξένους, οὐ
 ἐγύρευαν τὸν Κολοκοτρόνη· ἐκάρθθηκα εὐθὺς καὶ τοὺς ἐπήρα εἰς τὸ
 σπῆτι, τὸ ὅποιον ἦτον ἐκεῖ οὐκ εἶναι τότε τοῦ Κολιοπούλου,
 καὶ ἐκαθήσαμεν μαζί πολλές ἡμέρας. Ὁ Γενναῖος, ἐγὼ, ὁ Αὐγερι-
 νός, ὁ Πελοπίδας, ὁ Πατρὸς καὶ ὁ Στρατηγός μετὰ πέντε παιδιὰ
 τοῦ τοῦ μικροτέρου ἐπιθυμοῦμαι τὸ ὄνομά του, Σιπιόνα τὸν ὀνόμα-
 ζαν. Ἡ Διοίκησις τὸν ἐπεριποιήθη πολὺ καὶ τοῦ ἔδωκε τὰ μέσα
 τῆς στρωμνῆς καὶ τροφῆς. Αὐτὸς ἤτοιμάζετο νὰ ὑπάγῃ εἰς Τριπο-
 λιτσᾶν ἐκάλεσεν εἰς μονομαχίαν τὸν Σουλέμπεη τότε φρούραρχον.
 Εἶχε δώσει σχέδια εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Διοίκησιν νὰ διδάξῃ νέαν
 μέθοδον τεκτικού, καὶ διὰ τὸ τετράγωνον νὰ εἰσάξῃ τὸ τρίγωνον,
 διὰ τοῦ ὀποῦ ἢ καθελλαρία δὲν δύναται νὰ σπάσῃ τὴν γραμμὴν,
 καὶ ἄλλα πολλὰ εἶχε σχεδιάσῃ· εὖρεν ὁμοῦ καὶ κάποιαν ἀντανέρ-
 γειαν τοῦ Φαβιέρου· ἀλλὰ εἶχε τοὺς δυνατοὺς τῆς Πελοποννήσου
 συμβοηθοὺς, τὸν Κολοκοτρόνη καὶ λοιπούς· ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν
 ἢ νόσος τοῦ Ναυπλίου τὸν ἐπερίλαβεν· ἡ Διοίκησις καὶ οἱ φίλοι
 ἐκατάβαλαν πᾶσαν προσπάθειαν νὰ τὸν σώσουν μὲ τοὺς ἰατροὺς τοῦ
 τόπου· ἐστάθη ἀδύνατον· μάλιστα αὐτὸς ὑπέφερε καὶ ἀπὸ τὰς πλη-
 γὰς του, οὐκ εἶχε λάβει εἰς τοὺς πολέμους· καὶ μάλιστα μίαν πλη-
 γὴν οὐκ εἶχε εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος οὐκ ἔσθην τοῦ θυξιοῦ του·
 εἶχε τὰς πλευράς του σακισμένας· μὰς ἔλεγε τὸν πόνον του. Ἦτον
 ἀνθρώπος μεγάλου ἀναστήματος καὶ σώματος· ἐτρεμάζαμεν νὰ τὸν
 συγυρίσωμεν· ὅλοι οἱ φίλοι του ἔσταν ὅλη ἡμέρα καὶ ἐκατελυπή-
 θημεν· τέλος πάντων ἐγγόησε τὸν θάνατόν του, ἐκάλεσεν ὅλα του
 τὰ παιδιὰ καὶ τὰ εὐχέθη· τοὺς ἔδωκε τὴν εὐχὴν του καὶ ὡς πατέ-
 ρας καὶ ὡς πατριάρχης τῆς ἑταιρίας τῶν καρδονάρων καὶ ἄλλα
 ἀκόμα· εἶδα οὐκ ἔγωγε κάθε παιδιοῦ του ἀπὸ ἓνα μαχαίρι καὶ εἰς
 τὸ μανίκι εἶχε μικρὸν δεικμαντάκι καὶ τοὺς εἶπε νὰ τὸ ἐμπίξουν εἰς
 τὸν τύραννον τοῦ τόπου τους, τὸν Βασιλέα τῆς Νααπόλεως, καὶ
 ἄλλα πολλὰ ἐσυνέθησαν καὶ εἰπώθησαν εἰς τὴν ὥραν τοῦ ἐσφυχι-
 σματος. Τέλος ἀπέθανεν αὐτὸς ὁ Στρατηγός, καὶ φίλος μίας καὶ
 φίλος τῆς Ἑλλάδος. Ἐλυπεῖτο πολὺ οὐκ ἔσθην δὲν ἐσκοτώθη εἰς ἓναν
 Ἑλληνικὸν πόλεμον καὶ νὰ σκοτώσῃ τὸν Σουλετήμπεη εἰς τὴν μονο-

μαχίαν. Ἡ κηδεῖα ἔγεινε μεγαλοπρεπεστάτη ἀπὸ τοὺς κληρικοὺς ὄλους καὶ τοὺς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς τοῦ ἑκαμαν ὄλας τὰς τιμὰς τὸν ἐνταφίσαν εἰς τὸ τότε νεκροταφεῖον, τὸρα περιόλι τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος ἔξω τοῦ Ναυπλίου. Ἡ Ἑλληνικὴ Διοίκησις ἔδωκεν τὰ ἔξωδα εἰς τὰ παιδιὰ τοῦ χωρὶς πατέρα διὰ τὴν Ζάκυνθον. Ἐπειτα ἀπὸ κάμπουσον καιρὸν ἐμάθαμεν ὅτι ἑκαμαν ἀπόπειραν κατὰ τοῦ Βασιλέως τῆς Νεαπόλεως νὰ τὸν φραγύσουν· τί ἀπέγιναν δὲν γνωρίζω.

Ἰ. Γ. Ἀπὸ τὴν σημειώσιν, ὅπου μοῦ ἔστειλες δὲν ἐδοξαίνοι τίποτα συγχίζεις τὰς θέσεις· λέγεις Μεγαλοῦπολιν καὶ λοιπά. ἐμπερδύεις τὸ ταξειδί· ἔτσι εἶναι καθὼς ἐγὼ γράφω· τὰ κονάκια τοῦ δρόμου δὲν ἔχουν ἀλλήν διέξοδον· διότι τότε ἔτσι ἀράδιαξαν οἱ Ἕλληνας διὰ νὰ μὴ πέσουν εἰς τοὺς Τούρκους· ἢ Πελοπόννησος τότε ἦταν γεμάτη ἀπὸ Τούρκους. Ταῦτα κ.τ.λ.

Τριπολιτσᾶ 16 Ἰανουαρίου 1862.

Φωτάκος πρῶτος ὑκασπιστῆς τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη ἐτῶν 75.

—Σημειώσεις ἐκ τοῦ κώδικος *F* 20 τῆς *Valicell. Vallic.* *F* 20 φ. 277α—292α ἰδ' αἰῶνος. Ὁ κώδιξ σύμμικτος.

Ἰωάννης τῷ ἀκολάστῳ Πριάπῳ τῷ σκαταδλατᾶ χαίρειν·

Ἄρχ. Ἦκουσά σου τῶν ἐφ' ἡμᾶς ληρημάτων, ὧ κακῇ κεφαλῇ καὶ ὄσα ἐπὶ δικαστηρίου συμφορήσας ὡς πέρ τινα ἰὸν καθ' ἡμῶν ἐξέχεας καὶ ὡς εἰοικεν οὐκ ἠρκέσθη σου τὸ τῆς ψυχῆς φθονερὸν καὶ κακόηθεσ ἐφ' αἷς προλαβόν διεκωμώθησε διαβάλλον ἡμᾶς ὡς ἀσεβεῖς καὶ τῆς ἀθέων ὄντας συμμορίας καὶ μηδένα τῶν ἐν τῇ μεγίστῃ πόλει τῶν τοιοῦτων ἀνήκσον καταλελοιπός

φ. 277β

. . . ἐφ' εἰς ἄρα καὶ τότε πλαστογραφήσας ἐξίλωσ καὶ τὸν Πελοποννήσιον ἔκείνον ἄλατα μυρίοις καθυποβαλῶν συμφοραῖς.

Παριστάνεται ὁ ἔχων τὸ ἐπώνυμον καταβλατᾶς ἢ καὶ σκαταδλατᾶς Καταδοκεινός, ὢν κριτῆς τοῦ βήλου, ἀδικος, δωροδόκος, παιδεραιτῆς, γυναικομανῆς ἐν τε Θεσσαλίᾳ (Θεσσαλονίκη;) τὸ πρῶτον καὶ ἔπειτα ἐν Κ]λει.

φ. 278α. πότερον ὡς κατὰ σὲ καὶ τὸν φύσαντά σε τὸν ἐμὸν ἐλέγγειν ἔχεις πατέρα, δάναυσόν τινα δηλονότι καὶ χειρονάκτην,

ἔτι δὲ ἱστοργόν τινα καὶ ὑφάντην καὶ μηδὲν πλέον ὅτι μὴ κρόκην καὶ μίτους στήμονάς τε καὶ κερκίδας μετέρχεσθαι εἰδότες καὶ ὁσά τὴν ὑφαντικὴν συνίστησι τέχνην. Ταῦτα γὰρ πάντως ὁ σὸς πατήρ ὁ μεγακλεῆς ἐκαίνοσ παρ' εὐ σὺ τὴν ἱστοργικὴν ἐκδιδαχθεὶς εἰπέρ τις, ταχέως ἔμωσ αὐτὴν ἀπεισίσω, καὶ εἰς λογίους οὐκ οἶδ' ὅθεν ἐτέλεσας παρεισφθαρείς, ἀναλφάβητος ὢν παντελῶσ καὶ ἄλλοσ τις Σαρδανάπαλοσ ἡμῖν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ γνωριζόμενοσ· καὶ ὡσ οὐκ ἄλλωσ σοι ταῦθ' ὅστωσ ἔχει τὰ τῆσ προσηγορίας καὶ δὴ μάλα παρίστησι· τὸ γὰρ καταβλατάσ οὐκ οἶδ' ὅτι παρὰ τὸν ὑφάντην ἄλλο σημαίνειν ἐνδέχεται· εἰ καὶ πλείουσ σε σκαταβλετᾶν προσονομάζουσιν, εἰκιοτερὸν σοι τὴν τῶν τρόπων προσηγορίαν οἶμοι προσάψαντεσ· ὅθεν καὶ σὺ τὴν ἐνταυθεν ἐμφαινομένην δυσγένειαν συσκιάσαι βουλόμενοσ Καταδοκεινὸσ ἐν τοῖσ παρανόμοισ σου τῶν ὑπογραφῶν ὀνομάζει θεὸν ζωροδόκοσ καὶ τοῖσ νόμοισ ἐχθροὺσ.

σ. 2786 . . . τοῦμὲν γένοσ ἐλέγχειν ἐκαπειλεῖσ, τί λέγειν ἔχων κατ' αὐτοῦ, μᾶλλον δὲ τί τῶν καλῶν οὐ οὐνοειδῶσ ἐκαίνοισ, ὅσα γε εἰς ἀκοῆσ, οὐκ ἀνδρείαν, οὐ κλοῦτον, οὐ λαμπρότητα δίου, οὐκ ἀρχάσ, οὐ παρὰ βασιλέων τιμάσ, ὢν ἐπὶ τούτοισ ἔτι καὶ τοῦνεμα παρὰ πᾶσι τοῖσ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἄλλην μακεδονικὴν ἔχουσι χώραν διαδιδύχεται;

σ. 279α. Σὺ μὲν γὰρ Φεραῖοσ ἐγὼ δ' ἐν Κ]λει τεχθεῖσ.

σ. 2796. ὅτε καὶ σὺ τῆσ Προύσῆσ ἀποδράσ, ὅπῃ περ πρὸσ πεζούσ καὶ ὀπλίτασ ἐτέταξο, εἰά τις λύμη τοῖσ Θεσσαλῶν φροντιστηρίοισ ἐπεισέφρησασ, ὡσ μὴ ὄφελεσ, πολλὴν ἐκ τῶν βαρβάρων μετακωμισάμενοσ αὐτόθι τὴν ἀκολασίαν καὶ ἀσέλγειαν . . . ὡσ δ' εὐν ἦκεσ προσιῶν τοῦμῶ διδασκάλῳ, Ἀλέξιοσ δ' ἦν ἐκαίνοσ ὁ Φορτηνοῦ, φοιτῶν παρ' ἐκαίνον ἐδέου καὶ τῆσ ὑπ' ἐκαίνῳ χορείασ εἰς εἶναι, τὸν μαθητιῶντα μὲν ἴσωσ ὑποκρινόμενοσ, πλείστον δὲ τὸν λύκον ἐν τῇ τοῦ προβάτου δορᾶ κρόκτων.

φ. 281α ὅτε δὲ καὶ τοῦσ ὄρχεισ τῷ συνεχεῖ καὶ ἀκολάστῳ τῆσ περὶ τὰ ἀφροδίσια κινήσεωσ ὀδυνηθεῖσ, ἐν πολλαῖσ ἐκείσο τῶν ἡμερῶν κλινωσκετῆσ καὶ τὸν ἱατρὸν εἶχεσ θεραπεύοντά σε Ταρωτᾶν· ἄλλὰ γὰρ ἐν τούτοισ ὢν, ἐψέποτε τὸν σφδὸν ἐκαίνον ὑπελθῶν Ἰδαγκέν οὐκ οἶδ' ὅπως εἰσ φοιτητάσ ἐτέλεσασ ἐκαίνου.

φ. 281α τοιοῦτον μὲν οἶον ἡμεῖς σε ἵστημένον ἐξ ἀρχῆς ἴσμεν καὶ εἶον καὶ πολιτεῖαν, ὡ καλῆ Καταδοκινῆ, ἐν ὅσῳ γε τῇ τῶν Θετταλῶν πόλει παρῆμεν . . . ἀ δ' ἐκ τῆς Θετταλῶν ἀπάρασιν ἡμῖν ἵ, ἀκούειν παρὰ τῶν ἐκείθεν ὡς ἡμᾶς; ἀνιόντων, συγγενῆ μὲν καὶ ταῦτα καὶ ἀδελφῆ] τοῖς προλοβοῦσι τῶν ἔργων, φατέον δ' ὅμως σοὶ κακ τούτων σμικρά.

φ. 281β τὰ τῆς ἀρρενοφθορίας ἀρξάμενα εἰς τοσοῦτον ἐπιδόσεως ἔατο, ὡς ἐμπληροθῆναι μὲν τὴν Θεσσαλονικέων ἀπαταν τῶν ταύτας κακῶν . . .

φ. 282β. Ὅτε μὲν γὰρ ἦρθα Ἰδαγκῶ καὶ Σίμωνι τοῖς τῶν Θετταλῶν δικασταῖς ὑπογραμματαύων, τότε σὺ τὸν Σίμονα καὶ ταυθ' ἱερὸν ὄντα καὶ τῆς ἀγέλης τῶν μοναχῶν ἐλόχεστον ἀντ' ἐλαχίστου ἔντινι τῶν κρισιμογράφων ὑπογέγραφας· οὗτε καὶ τὸν Ἰδαγκὸν τοῦτο θεασάμενον εὐθὺς φασιν ἐκστῆναι τῆς καθέδρας καὶ ἀπωτέρω καθῆσαι τοῦ συνδικαστοῦ καὶ τὸν ἐρόμενον τὴν αἰτίαν τῆς ἀποστάσεως, ὡς ἐλόχεστος τις εἴης ἀκούσαι, καὶ διὰ τοῦτο τῆς καθέδρας ἐκείνον ἀποχωρῆσαι, μὴ φέροντα τὴν ἐξ αὐτοῦ φερομένην ἀποφοράν, ὃ δὲ Σίμων μαινόμενον ὄλωσ καὶ μεθύοντα τὸν Ἰδαγκὸν ὑπολαβῶν, εἰ ὡς ἀληθῶς τοιοῦτον αὐτὸν οἶητο, μηδὲν μολυσματώδεις ἐπιφέροντα, ἐκείνος εὐθὺς τὸ γραμματίον ὑπανοίξας ἴδε σαυτὸν φησιν ἐνταυθα ἐλόχεστον κὰν μὴ τῷ ἔργῳ τοῦτο πέπονθας, δεικνὺς τῷ δακτύλῳ τὴν τοῦ ὃ ἐλόχεστος ἐν ἰσαμονάχοις συλλαβὴν . . .

χ. 284α ἀξιῶν ἤδη καυτὸς ἀπεδλέπεσθαι ἰφ γε δικαστῆς ἀκούειν εἶναι τῆς μεγάλης πόλεως, ἀμπαχόμενος μὲν πολλακίς καὶ τὴν περικαλλὴν σου ξύστιδα ἔχων δ' ἐπὶ κεφαλῆς καὶ τὴν εἶον εἰπεῖν σου τιάραν· λέγω δὲ τὸν συρρικοῖς ὑφάσμασιν ἐνδεδυμένον μέγαν σου πῖλον.

φ. 284 (μεταβαίνει εἰς τὴν ἀγορὰν ἀπὸ πρατηρίου εἰς πρατήριον λαφυραγωγῶν καὶ γεμίζων τὴν σάκταν χωρὶς νὰ πληρώσῃ).

φ. 286α τὴν χεῖρα δὲ πρὸς τὴν ὑποθοιμάτιον ἀργυροδόκην ἐμβαλλών. . . .

φ. 288β πρὸς τὰ τῆς πλατείας ἀποτρέχεις καπηλεῖα καὶ πρῶτα μὲν τῷ τοῦ Γουδέλη πρραγίνῃ ὡς παρ' αὐτῷ δῆπουθεν οἰόμενος εὐρήσειν τῶν κρητικῶν οἰων τὸν ἀριστον

φ. 2896 ἀφηγούμενος ὁ γράφων Ἰωάννης κατ' ἀντίθεσιν τὰ καθ' ἑαυτὸν λέγει ἄλλα τε καὶ

φ. 2895. ἐμοὶ μὲν οὖν τέτταρα πρὸς τοῖς δέκα ἔτη γεγονότι τῇ μεγίστῃ τῶν πόλεων

φ. 290α κατ' ἐρωτα λόγων ἐπιδημῆσαι συμβέβηκεν αὐθις καθ' ἣν διδασκάλῳ γ' ἐνέτυχον πολλῶ τῶν τήνικαυτα διδασκάλων προὔχοντι . . . ἐντεθθεν τσίνυν ἤδη με καὶ τὸ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας ἐγκατέλεξε κλήρω . . . καὶ διδασκαλείου προστήναι ἡξιῶμι παρὰ βασιλέσιν καὶ ταῦτα σοφωτάτοι

φ. 290β . . . καὶ νῦν ἔξεστι πάντας τοὺς ὑπὸ τὴν ἐμὴν διδασκαλίαν τελέσαντας ἐπικαιεῖς τινας ὄραν καὶ κοσμίους.

φ. 291β. καὶ γὰρ καὶ ῥώμης ἐπίσκοπος λαθίων ἀντ' ἄρρενος θήλυς ἐγένετο καὶ ταῦτα πολλῶν καὶ μεγάλων ἐκείνον ψιφισαμένων τῶν ἐν Ἰταλίᾳ.